

Nazi-skins: Violència ultra

Han aparegut més d'una vegada a TV3. Han estat presentats com una banda juvenil més. Tanmateix, darrere la violència d'aquesta banda de skins, s'amaga la calculada estratègia de l'extrema dreta al nostre país.

Col·lectiu M. P. i P.

Són les dues de la matinada. El bar vessa de gent i d'alcohol. El personal s'entreté conversant enmig d'una música eixordadora. De colp i volta, uns individus amb el cap rapat entren en escena. Són prop de quinze i arriben amb ganes de provocar. En breus segons el bar esdevé un veritable infern. Les ampolles de cervesa salten amunt i avall i comença a aparèixer la sang. La batalla és desproporcionada: els rapats fan sempre ostentació de tota mena d'estris de defensa personal; en tot cas els queda el recurs de les seves botes, acabades amb punta d'acer. S'esfumaran amb la mateixa rapidesa que han aparegut. Al carrer, allunyats del fragor de la baralla, un parell d'homes, propers a la quarantena, ben endreçats, hauran controlat els esdeveni-

Dalt, acadèmia on estudia el fill de Royuela, niu d'skins. Baix, manifestació ultra.

ments. Quan la policia arribarà, els rapats hauran desaparegut.

Aquesta escena, en el millor estil d'una *blietzkrieg* de les SS hitlerianes, ha acabat per ser freqüent, en els darrers mesos, a Barcelona i la seva perifèria. Concerts de roc, bars musicals, camps de futbol, són els seus llocs d'acció preferits. Però hi ha també un terror difús, anònim, que recorre els car-

rers de Barcelona: captaires, immigrants nord-africans i negres, i en definitiva qualsevol vianant que no sigui del seu gust, componen la llarga llista de víctimes d'una de les bandes més perilloses dels darrers anys: els nazi-skins.

Londres, 1980

Aparegut als barris londinencs cap a la fi dels seixanta, el moviment *skin-*

head és potser la més peculiar i estranya associació apareguda al voltant del *rock&roll*. Masclisme, antiintel·lectualisme ferotge, defensa d'un obrerisme que ratlla seriosament el cretinisme, i un nacionalisme a ultrança, són els signes d'identitat de l'*skin*. Externament, la seva imatge no pot ser més adequada: botes militars, caçadores i samarretes ajustades, texans descolorits i apedaçats; i, per damunt de tot, el cap rapat. Tanmateix, els *skin-heads* deixen de ser una insòlita raresa cap a la fi dels setanta. Amb l'eclosió *punk* i el retorn dels «mods», els *skins* comencen a proliferar a la perifèria londinenca.

Però les coses han canviat: la societat britànica

comença a patir els primers símptomes de la política econòmica iniciada per Margaret Thatcher. L'atur assoleix cotes mai conegudes a l'illa, i la violència es palpa al carrer. L'agudització de la crisi fa que el discret racialisme britànic posi la seva mirada en la nombrosa població immigrada. Grupuscles neonazis, com el «National Front» o el «British Mouvement», inicien el seu ascens i acaben per escollir la població caribenya i pakistanesa con a víctima de les seves actuacions.

En aquest context, els *skins* es converteixen en la fita elegida per les organitzacions racistes. Amb poc de temps, el nacionalisme i l'obrerisme inicial del moviment esdevé racisme declarat. La violència surt dels camps de futbol i s'estén arreu. El 1980, centenars de *skin-heads* assalten —literalment— el barri negre de Brixton, sota la mirada còmplice dels «bobbies».

El mateix moviment fabricarà el seu antídote: *red-skins*, rapats antifeixistes, molt allunyats de l'actuació dels seus homòlegs nazis. Però l'exemple anglès no passarà desapercebut a l'extrema dreta europea. És l'ocasió sempre esperada d'entrar amb força dins els sectors juvenils. A França, el moviment *skin* creixerà a mesura que ho fa el Front Nacional de Le Pen, i la població nord-africana començarà a sentir-ne els efectes. A Alemanya, els *skins* creixeran vertiginosament, i arribaran a incendiar cases de treballadors turcs a Berlín. Fins i tot el partit entre les seleccions de l'RFA i Turquia, a Munic, haurà de ser suspès, perquè la vida de la selecció turca perillarà seriosament.

Barcelona 1980

Amb l'aparició de les noves bandes juvenils, els *skins* arriben també al nostre país. Són pocs i, certament, no es mostren tan violents com els seus col·legues europeus; si més no, alguna baralla amb els *punks*, els seus enemics tradicionals. Compten a més, amb un dels grups més sorollosos de l'escena barcelonina: Decibelios. El grup es forma a Cornellà, i ben aviat Fray i els seus col·legues mostren una especial habilitat per adaptar al nostre país els signes d'identitat del moviment. Banderes espanyoles, creus gamades i fortes dosis de truculència i sang són potser el signe més vistós de les seves actuacions. Força ambigüitat, doncs, per a un conjunt al voltant del qual faran la seva aparició les primeres penyes *skin* del país.

A diferència d'Euskadi, on, des dels seus inicis, el moviment tindrà sempre un marcat caràcter abertzale, el moviment *skin* serà, a Catalunya, clarament espanyolista. Amb el temps, Decibelios acabarà per abandonar aquest vessant «patriòtic» en les seves actuacions; més decididament ja quan els primers grups de nazi-skins comencin a actuar violentament. El seu acostament a la comercialitat i l'abandó de les banderes en els concerts serà interpretat per molts *skins* com «una traïció als orígens».

Aquesta vessant «espanyolista» dels primers grups de rapats farà que l'extrema dreta, en procés de recomposició al nostre país —veguen EL TEMPS número 127—, acabi per fixar-hi l'atenció. Abans, és clar, haurà de vèncer certs escrúpols. Cal no dubtar que l'ideal de joventut proposat per l'extre-

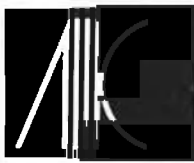
ma dreta espanyola —fortament elitista i nacionalcatòlica— no té res a veure amb el tarannà vital dels *skins*. Però aquesta mena de prejudicis passaran a segon terme en comprovar l'efectivitat dels nazi-skins com a força de xoc de l'estratègia feixista.

L'acostament de l'extrema dreta al moviment es produirà —tot seguint l'exemple anglès i alemany— a les «Brigades Blanquiazules», penya violenta i marcadament ultra de l'RCD Espanol, dirigida per notables cadells feixistes, com ara el fill del molt conegut **Alberto Royuela**. L'amistat entre el fill de l'ultra i un dels caps més perillosos dels nazi-skins. —«**Freddi el Gordo**»— serà el principi d'una llarga i fructífera entesa.

1986: Un ascens vertiginós

Els moments de màxima activitat de la banda, la seva etapa daurada, comencen a meitat de 1985, quan instal·len la seva «Zona Nacional» a la plaça del Pi, al nucli antic de Barcelona. Una «zona» d'on foragitaran a colps tot tipus de vianant, especialment si aquest porta cabellera. La banda ha crescut i arriba quasi a la trentena de membres. Són, en general, joves reclutats entre els ambients *skin* de Barcelona, arrossegats per la celebritat violenta i fatxenda dels caps de la banda. Són també delinqüents menors, com ara **Antonio Caro Barberan**, «Tete», als quals tot tipus de promeses els convencen de la conveniència de rapar-se el cap i assumir l'estètica *skin*.

Però, en la direcció de la banda, destaquen amb personalitat pròpia individus com **Chafik Avachi Sánchez**.

ENCARA
NO SOU SOCI
D'ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALENCIÀ?

Butlletí d'inscripció

1r. cognom 2n

Nom Professió

Lloc de naixement Any

Domicili Població

Districte postal Tel. particular

Domicili del treball

..... Tel. treball S'ha fet soci d'Acció Cultural del País Valencià, amb una quota trimestral de (feu una creu on calga):

..... mil cinc-centes

..... tres mil

..... pessetes (quantitat superior a fixar pel soci)

Domiciliació bancària

En/Na

Carrer Població

Banc/caixa Agència

Carrer Població

Província Compte corrent Núm.

Libreta

Distingits senyors:

Els pregue que atenguen, amb càrrec al meu compte i fins a nova ordre, els rebuts de ptes. que trimestralment els presentarà Acció Cultural del País Valencià.

..... de de 198...

C/. Moratín, 15-8a. Tel. (96) 351 17 27. 46002-València.

Chafi o singularment **Freddy el Gor-do**, ambdós amb carnet de l'organització Cedade, i molt imbuïts per la ideologia nacionalsocialista. La seva habilitat radica a presentar-se davant l'opinió pública com «una tribu més» i no rebutgen aparèixer davant les càmeres de TV3 com una banda juvenil. És clar que, i això ha estat una constant en les seves actuacions i aparicions, marcats molt de prop per individus d'edat, sempre a l'aguait de les declaracions dels seus protegits.

Els primers mesos de 1986, tot seguint una estratègia perfectament planificada, comencen a actuar al radi antic de Barcelona, especialitzant-se en locals freqüentats per bandes juvenils. Apareixen també als concerts de roc, i acaben per esdevenir el malson dels «boixos» del Barça.

Al llarg de tot l'any, el terror s'instal·la a la nit barcelonina. L'objectiu d'aquestes actuacions és clar: provocar una resposta de la resta de bandes i implicar-les en una espiral de violència que confirmi les tesis de l'extrema dreta sobre la inseguretat ciutadana.

Nombroses vinculacions

Compten, per a la consecució de la seva estratègia, amb el suport de col·legues valencians, que han arribat a fletar en més d'una ocasió autobusos cap a Barcelona. Una banda, la de la ciutat de València, que destaca per la seva extrema violència i que ha actuat ja en perfecta connexió amb l'extrema dreta local: cas de la manifestació en suport de la llengua, on els participants van ser assetjats repetides vegades pels grups de *skins*.

Són també els valencians, juntament amb la resta de grups nazi-*skins* existents al país —Barcelona, Premià i Roses, fonamentalment—, els responsables de les concentracions celebrades l'estiu passat a Roses i Calella i que aplegaren la flor i nata d'aquest tipus de grups a escala europea. Encontres que van més enllà i es formalitzen regularment, tal com ho mostren els freqüents viatges dels caps de les penyes a Perpinyà, per tal de fornir-se de tota mena de material.

La vinculació entre els nazi-*skins* i les organitzacions de l'extrema dreta va encara més enllà. Si en una primera etapa, la «formació» ideològica de la banda era portada a través de *fanzines* com *Descarga*, *Clase Obrera* o *Ziklon B*, tots ells de marcada tendència antisemita, es pot trobar a la revista *Alcantarilla*, publicació de l'extrema dreta barcelonina apareguda el 1986, articles on es carrega l'accent sobre «com ha de ser i comportar-se el bon *skin*».

Juntas Españolas utilitza els skins com a servei d'ordre.

Santa Coloma: Un camp de batalla significatiu

No deixa de ser significatiu que un dels punts d'actuació preferits per la banda hagi estat, al llarg de tots aquests mesos, la ciutat de Santa Coloma. Ben a la vora de Barcelona, expressió màxima del desgavell urbanístic, la forta crisi que pateix la ciutat no ha estat impediment perquè, d'un parell d'anys ençà, s'hagi desenvolupat un important moviment associatiu i juvenil de caràcter alternatiu.

Grups musicals com «Pisando Fuerte», *fanzines* com *Gritos en el llano*, i tota mena d'activitats culturals són la prova de la forta dinàmica impulsada per col·lectius com *K O* i *S.K.*, on s'apleguen, sense cap tipus de problemes, punks i *skins* clarament antifeixistes. Organitzacions insòlites com el *P.G.B.* (Partido de la Gente del Bar), que pretén dinamitzar la vida local, i fins i tot el mateix Casal de Joves de l'Ajuntament completen el panorama.

En aquesta zona, l'actuació dels nazi-*skins* ha estat singularment violenta, especialment pel que fa al moviment oi. De semblant manera, el clima creat arran de les agressions ha fet minvar considerablement l'ambient nocturn i ha obligat a ajornar l'obertura de nous bars i locals. □

D'altra banda, les vinculacions que lligaven les penyes nazi-*skins* amb organitzacions com *ADES* (Adelante Espana) —és als seus locals on solen fer nit les expedicions de la penya futbolística «Ultrasur» quan viatgen a Barcelona—, es formalitza declaradament a la darrera manifestació convocada per les Juntas Espanolas, el passat Sant Jordi a Barcelona on els nazi-*skins* van actuar com a servei d'ordre de la manifestació.

Tanmateix, no tot han estat flors i violes. La impunitat en la qual es movia la banda va ser truncada per la mateixa indisciplina dels membres. Més, quan la violència exercida per aquests en els darrers mesos acaba per esdevenir indiscriminada i provocar la «caiguda» de la banda a Sitges. La difusió dels noms de destacats membres del grup per part dels Mossos d'Esquadra hauria aconsellat als inspiradors de les seves accions a retirar-los per uns mesos de l'escena pública.

Potser per aquesta raó, la banda ha deixat de freqüentar els llocs habituals de les seves accions —plaça Reial, plaça del Pi— i a desaparèixer dels bars que constituïen lloc d'encontre —«Flores de Mayo» a Sarrià, i «Nou Xic» a Gran Via. Tot i això, segueixen actuant, i ho proven les agressions esporàdiques que es realitzen als diferents barris de Barcelona. Agressions, de vegades fins a set en un cap de setmana, perfectament anònimes, que difícilment surten a la llum, però que mostren un canvi de tàctica en l'activitat de la banda. □